Παρασκευή απόγευμα στο κλείσιμο μιας ζεστής, και λόγω συνθηκών, άχαρης εβδομάδας, κατέφθασε μια εικόνα στο ηλεκτρονικό ταχυδρομείο συνοδευόμενη από τρεις λέξεις:
«Για να δώ.»
Αποστολέας ήταν ο Τάσος.

Μετά από λίγο κατέφθασε, από τον ίδιο, έτερο email με μια ακόμα εικόνα, συνοδευόμενη από λίγες άλλες λέξεις*: «Τα κλείνω όλα. Τρέμουν τα χέρια μου.»*

Είχαν κοινό τόπο λήψης. Την πρωτεύουσα της Αρκαδίας, στο ίδιο σχεδόν σημείο, στο στρατιωτικό αεροδρόμιο της πόλης, όπως επίσης δυο κοινούς εικονιζόμενους και βέβαια τον ίδιο εικονολήπτη.
Ιδού και οι ιστορίες τους.

Μάρτιος του '92 ήταν, κι' είχαμε πάει παρέα, με τον Τάσο στην Τρίπολη. Όπως και δέκα χρόνια νωρίτερα όπου πάλι μαζί είχαμε καταφθάσει. Εκεί όμως χωρίσαμε.
Αυτός γύρισε σπίτι του, εγώ
παρουσιάστηκα στον 11ο Σ.Π., στο στρατόπεδο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης και
αντίκριζα ένα καθρέπτη, όπου κεκαρμένος εν χρω, διάβαζα: «Χαμογελάστε». Ακετά χιουμόριους! Η ώρα του «Χαμογέλα ρε τι σου ζητάνε», δεν είχε φτάσει ακόμα. Αντίστροφα

είχαν συμβεί τα πράγματα,
τρια χρόνια νωρίτερα
τον Γενάρη του '79,
όταν εκείνος είχε παρουσιαστεί, στο 6
ο
Σ.Π. στην Κόρινθο. Εγώ γύρισα σπίτι μου, ενώ εκείνος διάβαζε κάτι παρόμοιο σε έναν άλλο καθρέπτη, προσπαθώντας να συμφιλιωθεί με την εικόνα της άτριχης
,
κεφαλής του και του χακί περιβάλλοντος.

Εκείνη λοιπόν την άνοιξη, της δεύτερης χρονιάς της δεκαετίας του '90, αρκετά είχαν αλλάξει στην πρωτεύουσα της Αρκαδίας, σε σχέση με την εποχή που θυμόμουν από τα πρώτα βήματα της θητείας.

Επιπροσθέτως, το στρατιωτικό αεροδρόμιο της πόλης φιλοξενούσε αγώνες ταχύτητας. Ήταν, άλλο ένα δείγμα της ένδειας των Ελληνικών αγώνων οι οποίοι μετά από τη 40χρονη, τότε, μεταπολεμική τους πορεία, δεν είχαν καταφέρει να αποκτήσουν, μια στέγη, ένα καταφύγιο, ένα αυτοκινητοδρόμιο.

Και κάποια στιγμή, όταν ο Σταύρος και ο Γιώργος βρέθηκαν δίπλα – δίπλα ο Τάσος σήκωσε

τη μηχανή κα ιδού.

Ο πρεσβύτερος Σταύρος είχε κατακτήσει τον πρώτο του τίτλο το ’65 στα 39 του. Ο Γιώργος εξαργύρωσε ένα πολύ μικρό τμήμα του αστείρευτου ταλέντου του έντεκα χρόνια αργότερα, το '76 στα 31 του, με τον πρώτο του τίτλο. Τα 18 χρόνια που τους χώριζαν, δεν υπήρξαν εμπόδιο για μια ισχυρή φιλία και έναν αμοιβαίο σεβασμό.

Είναι δε πολύ πιθανόν, το '66 όταν ο Γιώργος έκανε την πρώτη του εμφάνιση ως «Γέμος» με Cooper στο Α' ράλυ Αττικοβοιωτίας και συνοδηγό τον Νίκο Βερνίκο, και αργότερα στη α νάβαση
Βούλας,
γνωστή και ως
κρεμαστός λαγός,
να είχε ως πρότυπο τον Σταύρο. Αλλά ακόμα και το '68, όταν τερμάτισε 10ος με ένα ταπεινό 1.000άρι
Cooper στην εξαιρετικά δύσκολη βρεγμένη Κέρκυρα, αγώνα που εμφατικά κέρδισε ο Σταύρος.

Ν. Σμύρνη. Κυριακή 2 Μαίου 1971. Η πρώ τη νίκη της πορτοκαλί δύο - δύο, μετά από οδηγικό ρεσιτάλ στους γλιστερούς δρόμους του Αθηναϊκού προάστιου. Η πρώ τη και τελευταία φορά που διοργανώ θηκε τέτοιος αγώ νας.

Εκείνη την ημέρα του Μάρτη του '92 πάντως, ο Γιώργος είχε αρκετούς λόγους να αισθάνεται άγχος, καθώς θα έβλεπε τον μεγαλύτερο γυιό του να αγωνίζεται. Ο Μανώλης λίγο μετά τα 22 του, ούτε 20 χρόνια από τότε που ο Γιώργος τον είχε φέρει σχεδόν μωρό στο σιρκουί της Ν. Σμύρνης, συμμετείχε με μια λευκή
Sierra
στην ομάδα Ν. Και έδειξε, ευθύς αμέσως, ότι δικαίως φέρει το επώνυμο.

Μια ματιά στα δημοφιλή περιοδικά ειδικού Τύπου εκείνης της εποχής, αρκεί για να αντιληφθούμε το πνεύμα της αναδυόμενης ευδαιμονίας. Από τα 17 τυπογραφικά, ή τις 272 σελίδες ενός μηνιαίου τεύχους, οι 100 ήταν ρεκλάμα, με τις 55 απο αυτές εκτός αυτοκινητικού χώρου. Το πανηγύρι της απόσυρσης είχε εκκινήσει. Από το ’96 όταν απελευθερωνόταν η τραπεζική αγορά από τις δεσμεύσεις που αφορούσαν τα δάνεια, η κατάσταση θα έχανε κάθε χαλινάρι.

Μερικούς μήνες αργότερα, την πρώτη Κυριακή του Δεκέμβρη του ΄94, πάλι στην Τρίπολη. Στον τελευταίο αγώνα του ενιαίου εκείνης της χρόνιας που διεξάγεται, με
Seat
Ibiza
, η Ελληνική αντιπροσωπεία, το περιοδικό 4τροχοί και οι οδηγοί του θεσμού ένωσαν τις δυνάμεις τους προκειμένου να διοργανώσουν αγώνα μεταξύ των βετεράνων προσφέροντάς τους, τα αυτοκίνητα του ενιαίου. Αξιομνημόνευτη η παρουσία και το έργο του Νίκου Παπασταθόπουλου που δούλεψε σκληρά και αφανώς προκειμένου να συμβεί ότι συνέβη.

Σε αυτή την ημίωρη αναμέτρηση, που έκλεινε την τελευταία αγωνιστική ημερίδα της χρονιάς, συναντήθηκαν 25 οδηγοί που κάλυπταν περισσότερες από μια γενιά καθώς περιλαμβανόταν τόσο ο γεννημένος το '23 Μηνάς Βουρδουμπάκης, όσο και και ο γεννημένος, το ’47, πρωταθλητής ταχύτητας του '73, Άρης «Άστεριξ» Λουμίδης.

Πρωταθλητές, νικητές, διακεκριμένοι, καταξιωμένοι, και οι 25, όχι μόνον για τις επιδόσεις αλλά και για το τρόπο που αντιμετώπιζαν το άθλημα, για την ευρύτερη συμπεριφορά τους.

Στην εικόνα, τέσσερις οδηγοί που είχαν συμμετάσχει σε εκείνη την σύναξη. Κανείς δεν είναι πια εν ζωή. Σε μια απολύτως προσωπική ερμηνεία, αγωνίζομαι να καταλάβω αν το συμπέρασμα πως έφυγαν παραπονεμένοι, είναι σωστό ή λάθος. Αλλά αυτό είναι ένα άλλο

θέμα, που κάποτε θα τεθεί. Ίσως και να απαντηθεί...

Ο Σταύρος που εγκατέλειψε πρώτος το ’99, ο Γιάννης το ’03, ο Μηνάς, γηραιότερος, όλων το ’09, και ο Γιώργος το ’11, νεότερος όλων. Όλοι τους έζησαν έναν πλούσιο, από εμπειρίες, βίο. Άνδρες δοκιμασμένοι σε πολλά επίπεδα.

Ο Σταύρος και ο Γιάννης είχαν κοινές φωτογραφίες από το ’65, όταν διεκδικούσαν το πρωτάθλημα ράλυ, ο Γιώργος και ο Γιάννης επίσης, αφού συμμετείχαν ως πλήρωμα το ’69 στο ΙΖ' Ακρόπολις. Μαζί τους και ο Μηνάς μέλη τότε της ομάδας Mazda που κατέκτησε το κύπελλο κατασκευαστών.

[illegible]